

Om sikker økonomisk forvaltning i Spidsfolkenes land.

I Spidsfolkenes land skal der være orden og redelighed i alting.

Specielt gælder det den offentlige myndighed og forvaltning, der har til opgave at sikre lov og regel og absolut retfærdighed.

Myndigheder skal til enhver tid kunne forklare og forsvare sine dispositioner og redegøre for sine dispositioner, specielt i forhold til de fra fællesskabets indsamlede og deponerede såkaldte kapitalmidler.

Og der bør ikke herske nogen tvivl om, at mådehold er en selvfølge.

Det er derfor også bydende nødvendigt, at der afsættes de nødvendige ressourcer og kompetencer til sysler som administration, herunder kontrolforanstaltninger.

Der udarbejdes derfor også til stadighed nye mageløse og driftige systemer, der kan sikre at ingen – hverken høj eller lav – har mulighed for at forgribe sig på noget som helst herunder kørepenge, farvekopier, genbrugsegne emballager og lån af enhver art. Enkelte eksempler på det modsatte må dog en gang imellem erkendes. Og lige udenfor Spidsfolkenes land kan der til skræk og rædsel desværre henvises til eksempler, hvor endog meget store beløb er endt i lommerne på betroede mennesker. Lommer, hvori de intet havde at gøre – og hvor kun en meget slet moral hos de pågældende kan forklare, hvorfor og hvordan kontrollerne har svigtet.

Men generelt er gennemarbejdede regneark med sindrige formler naturligvis stillet til rådighed, så ensbehandling stort set ikke kan undgås.

Ganske vist tager den slags tid, men det vurderes i reglen, at værdien af indsatsen mere end modsvarer værdien af den tid, der måtte savnes andre steder i myndighedens opgaveløsning.

De interne procedurer og kontroller er imidlertid næsten bagatelagtige sammenlignet med de helt nødvendige foranstaltninger, der må gennemføres, når der er tale om, at helt almindelige civile Spidsfolk skal have ydelser eller udbetalinger fra den store fælles kasse.

Og dog må man ind imellem gå på kompromis, man skal jo heller ikke stå i vejen for initiativ og virkelyst.

Et lille lokalt eksempel er ikke godt, men beskriver dog en flig af et problemkompleks, der kan opstå, når systemer og dispositioner mødes og ikke er afstemte.

Hver sommer fyldes en markedsplads en dag om ugen med livlig plad og krejleri. Det er en lille privat markedsforening, der har påtaget sig det praktiske med borde, stole, telte og oprydning.

Den lille forening har vedtaget, at man for disse indsatser opkræver 30 kroner pr. markedsbod pr. gang. Der skal ikke betales for de gange, man som bodholder ikke er til stede, hvis man altså melder afbud i forvejen.

Afgiften på de 30 kroner indkræves af foreningens formand som kontant afregning.

Foreningen er dybest set ikke lovlig. Den har ikke anmeldt sig selv overfor myndighederne med central virksomhedsregisternummer og foreningens lille bitte bankbog er noteret i formandens navn og nummer i det centrale personregister.

Der er vel ikke tale om nogen dyb kriminalitet, men det er alligevel ikke nemt for Spidsfolkenes myndigheder at entrere med et sådant foretagende.

Sagen blev aktuel, da tre forskellige af myndighedens forvaltningsgrene for en sjælden gang skyld enedes om en fælles indsats – i første omgang uden tanke for, at man hermed udfordrede både de administrative procedurer og de praktiske arbejdsgange til langt ud over bristepunktet.

Sagen drejede sig om, at de tre forvaltningsgrene i fællesskab ville lave et fremstød for forbyggende sundhedsordninger.

Myndigheden havde just modtaget en rapport fra en højere instans og myndighed, der gjorde det temmelig indlysende, at der på sundhedsområdet var plads til endog væsentlige forbedringer.

De tre forvaltningsgrene var sundhedsafdelingen, ældreområdet og kulturområdet – og indsatsen skulle såmænd i sin enkelthed blot bestå i, at man i fællesskab ville benytte den lejlighed, som markedsdagene udgjorde, til at få en god og opbyggelig snak om fordelene ved en sundere livsstil med de spidsfolk og andre, der forventeligt ville møde frem på markedet - tiltrukket af de talrige muligheder for at gøre en god handel og samtidig muligheden for at æde en pølse og nyde en kold øl.

Hvad ingen jo havde tænkt på var, at markedsafgiften på 30 kroner kunne blive et problem. Og sammen med de øvrige forpligtende og ufravigelige

foreningsbestemmelser i Markedsforeningen var det gode formål tæt på ikke at kunne forfølges.

De 30 kroner var nærmest umulige at håndtere.

Blandt de civile Spidsfolk med bodplads på Markedet var de 30 kroner såre enkle at håndtere. De ville blot blive betalt – om end med en vis ærgrelse – kontant og direkte fra kassen, der alligevel ikke på nogen måde skulle afstemmes eller gøres til genstand for nogen form indrapportering til nogen eller noget og på forunderlig vis slet ikke eksisterer i statsregnskabet og fællesskabets solidariske økonomi.

De to øvrige betingelser for at deltage ved markedsdagene er indmeldelse i markedsforeningen og betaling af et kontingent på 50 kroner for et helt år samt en afgift på 300 kroner som en slags accise eller markedsskat for at være registreret som aktiv bodholder og få stillet op til tre borde af en størrelse på 80 x 180 cm, en bæk og to stole til rådighed.

Disse i alt 350 kroner kan – modsat den egentlige betaling – samlet indsættes i et lokalt pengeinstitut – evt. ved en kontooverførsel.

En samlet deltagelse for indmeldelse, kontingent, markedsskat inkl. bidrag til afskrivning på borde, stole og bænke samt den egentlige assistance ved opsætning af samme kunne altså maksimalt andrage et beløb på 680 kroner – forudsat altså, at sundhedsbudskabet kunne udbredes på alle markedsdage og ikke rammes af ferieafvikling, sygdom eller andre vigtige gøremål, som potentielt kunne komme i vejen for deltagelse på en eller flere af dagene.

De tre forvaltninger mente nok, at man hver især kunne finde det nødvendig beløb i budgettet – og man valgte nonchalant at overse, at 680 ikke umiddelbart kan deles mellem tre.

De 350 kroner for indmeldelse og accise var et overkommeligt problem.

Myndighedens økonomiske sagsbehandlere accepterede – om end tøvende – at beløbet kunne overføres til et specifikt og oplyst kontonummer, uagtet at der ikke var et bagvedliggende cvr. – eller cpr.-nummer at notere i referencefeltet. Blot skulle det naturligvis konkretiseres hvilken såkaldt art, der var tale om og hvilken Kostbærer, der skulle anvendes i forbindelse med bogføring, samt hvilket omkostningssted subsidiært projektstrukturplan-element beløbet skulle bogføres på.

Det gav kun liden mening at ordet ”profit” også blev nævnt sammenhængen – men det blev det.

Voila – oplysning være skal din lyst, som salig Grundtvig ofte citeres for – Myndigheden kunne fra nu flytte ud til selve borgerne.

Og dog – tilbage til det økonomiske sekretariat. Der var jo tre – og ikke kun et omkostningssted, der skulle dele udgiften. Sundhedsafdeling, afdelingen for ældre og omsorg og så kulturforvaltningen.

Heldigvis for sagsafviklingen er der taget højde for den slags – og et autoriseret udgiftsbilag indeholder faktisk muligheden for at fordele en udgift mellem flere betalere.

På første markedsdag møder der de vagthavende fra sundhedsafdelingen et opmuntrende syn. To borde 80 x 180 cm., en bæk og to stole er stillet parat til at blive fyldt med flyers, bogmaterialer, kondomer, sundt slik, merchandise, brochurer og mere tungttilgængelig rapporter og litteratur om sundhed og sygdom.

Det er nu blot at gå i gang og vente på de måbende folkemasser.

Og de kommer i løbet af formiddagen – ikke måske direkte i hærskarer, nærmest i fåtal, lidt tøvende og usikre

Men pludseligt og dog forudsigelig er det markeds-kaptajnen Lind Perskov, der dukker op og rasler med mønter i en dyb tallerken.

Vi vidste det jo godt. Vi ville blive opkrævet et kontant bidrag på 30 kroner til den øl, som de frivillige hjælpere honoreres med, når bænke, stole og borde på 80 x 180 cm. engang i løbet af eftermiddagen igen er nedtagne og pakket sammen og står midt på pladsen.

30 kroner. Det er vel ikke helt rimeligt – end ikke fra et sundhedspolitisk synspunkt – at brokke sig over hverken beløbets størrelse eller det formål, hvortil beløbet tænkes anvendt.

Problemet er sådan set heller ikke betale. Dagens vært i myndighedens lille oplysningsbod havde – måske mest ved et tilfælde – de to mønter – en tier og en tyver – i lommen eller i pungen.

Så Lind Perskov var tilfreds og gik raslende videre til den næste bod.

Men nu havde jo en myndighedsperson jo foretaget et personligt udlæg – og ikke nok med det, hun havde gjort udlægget på vegne af hele tre adskilte organisatoriske enheder, og hun havde tilmed ikke sikret sig behørig dokumentation i form af en kassebon, en kvittering eller lignende. Den slags bruger Markedsforeningen nemlig ikke.

Hvordan skulle dette personlige udlæg nogensinde kunne blive udlignet. Myndigheden ligger jo ikke inde med kontanter – og da slet ikke kontanter, der ikke til mindste detalje skal opbevares og håndteres i overensstemmelse med det vedtagne kasse- og regnskabsregulativs administrative forskrifter, som naturligvis jævnligt kontrolleres af revisionen, og hvor den mindste unøjagtighed – specielt i en kontant kasse – vil medføre kritik og bemærkninger i revisionsprotokolatet, som uafledeligt og omgående skal tilstilles og tages til efterretning på det højeste politiske niveau.

Desværre fortøner det sig lidt, hvordan udlægget blev refunderet – måske blev det det slet ikke eller måske blev det udlignet gennem en privat løsning. Jeg ved det ikke.

Men løst som den slags skal løses, blev det vist ikke.

I så fald skulle naturligvis den pågældende medarbejder have udarbejdet et bilag til økonomiske forvaltning, som herefter skulle have fordelt de 30 kroner på tre forskellige omkostningsbærere med 10 kroner til hver, hvorefter tre overordnede medarbejdere skulle have attesteret det udokumenterede udlæg og en eller anden sagesløs bogholder skulle have foretaget en udbetaling af beløbet enten i forbindelse med den førstkommende lønudbetaling eller som en selvstændig engangsudbetaling.

Og denne procedure burde naturligvis have været gennemført hver af de i alt 8 gange, sundhedsboden var bemandet i løbet af sommeren. Tre gange måtte nemlig aflyses; heraf en en gang fordi det regnede så forbandet, at ingen havde lyst til at opholde sig udendørs, og man skal jo passe på, man ikke pådrager sig en sommersnue – det er usundt, og den kan i værste fald holde helt til jul.